

Sygn. akt VI GC 145/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym

przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak- Sobierajska

protokolant st.sekr. sądowy Bożena Gościńska

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) M.J. (...) spółki jawnej w B.

przeciwko E. K.

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty z dnia 4 lipca 2016 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Toruniu w postępowaniu nakazowym w sprawie VI GNc 285/16,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem dalszych kosztów zastępstwa procesowego,
3. nie obciąża stron nie uiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt VI GC 145/16

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...)

T., (...)

Sygn. akt VI GC 145/16

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...) M.J. (...) spółka jawna w B. w postępowaniu nakazowym wniósł o zasądzenie od pozwanego E. K. kwoty 87.234,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę sprzedaży. Pozwany nie zapłacił za towary wymienione w fakturze VAT kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany nigdy nie kwestionował przedmiotowego zadłużenia i w oświadczeniu z dnia 1 grudnia 2015 r. uznał dług wynikający z przedmiotowej faktury oraz zobowiązał się do jego spłaty najpóźniej do dnia 28 maja 2016 r. Pozwany nie wywiązał się z powyższego.

W dniu 4 lipca 2016 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwany złożył zarzuty zaskarżając nakaz w całości. Pozwany wniósł o: uchylenie nakazu zapłaty i przekazanie sprawy do rozpoznania właściwemu w sprawie Sądowi Okręgowemu w Olsztynie, oddalenie powództwa w całości, przeprowadzenie dowodów wskazanych w zarzutach oraz ograniczenie zabezpieczenia przez wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż nakaz zapłaty został wydany z naruszeniem przepisów o właściwości Sądu. Miejscem zamieszkania pozwanego są K. w województwie (...), zatem zgodnie z art. 27 k.p.c. właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Okręgowy w Olsztynie. Odnosząc się do żądania pozwu, pozwany przyznał, że w wyniku niezależnych od niego okoliczności nie był w stanie na bieżąco regulować zobowiązań wobec powoda i opłacał wystawionych faktur w całości. W konsekwencji zapłata należności za wystawione faktury była realizowana przez pozwanego w różnych kwotach bezpośrednio na rachunek powoda bądź do rąk jego przedstawiciela. W ocenie pozwanego dokonał on wszystkich rozliczeń z powodem. Sporna faktura również została zapłacona. Pozwany wskazał też, iż po otrzymaniu wezwania do zapłaty chciał wyjaśnić rozbieżności związane z rozliczeniami stron i zaproponował przeprowadzenie rozmów ugodowych. Pozwany składając tę propozycję i powołując się na dobrą dotychczasową współpracę stron, zadeklarował, iż pomimo że nie jest w stanie spłacić tego zadłużenia, to nie uchyla się od uregulowania należności wobec powoda. Jednocześnie pozwany oświadczył, że nie uznał długu.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2016 r., Sąd zwolnił pozwanego od kosztów sądowych (k.46). Natomiast postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2016 r. został oddalony wniosek pozwanego o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty (k. 48).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwany prowadzi gospodarstwo rolne specjalizujące się w hodowli trzody chlewnej, ponadto prowadzi działalność w zakresie sprzątnia.

Bezsporne i odpis z (...) k. 8.

Z kolei do zakresu działalności powoda należy: sprzedaż detaliczna kwiatów, roślin, nasion, nawozów, drobnych wyrobów metalowych, farb i szkła, sprzedaż hurtowa nasion, zbóż i paszy dla zwierząt, sprzedaż hurtowa materiałów budowlanych i wyposażenia sanitarnego.

Dowód: odpis z KRS powoda k. 6v.

W dniu 30 września 2014 r. pozwany kupił u powoda łopatę piaskową oraz preparat S. za łączną kwotę 87.234,20 zł. Tego dnia została wystawiona faktura nr (...).

Dowód: faktura k. 9

Pozwany nie zapłacił należności za towar. W dniu 1 grudnia 2015 r. potwierdził saldo na dzień 25 listopada 2015 r. i przesłał je powodowi

Tego samego dnia E. K. sporządził oświadczenie potwierdzające istnienie jego zobowiązania wobec powoda w kwocie wynikającej z przedmiotowej faktury i zobowiązał się spłacać tę należność systematycznie. Cała należność miała być spłacona do dnia 28 maja 2016 r.

Dowód: oświadczenie pozwanego k. 10, potwierdzenie salda k. 11.

Powód, pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 87.402,20 zł w terminie do dnia 17 czerwca 2016 r. Kwota ta obejmowała należność główną 87.234,20 zł oraz koszty obsługi windykacyjnej w wysokości 168,00 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 14.

Pozwany nie zapłacił żądanej kwoty. W odpowiedzi na to wezwanie, pełnomocnik pozwanego zwrócił się do powoda z propozycją przeprowadzenia rozmów ugodowych w celu polubownego załatwienia sporu. Pełnomocnik pozwanego wskazał, iż pozwany z przyczyn od niego niezależnych nie jest w stanie jednorazowo dokonać spłaty całości zadłużenia. Zapropował rozłożenie spłaty na cztery raty płatne od 1 września 2016 r.

Dowód: wiadomość mailowa z 16.06.2016 r. k. 12, pełnomocnictwo k. 13.

Powód nie przystał na tę propozycję.

Bezsporne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny został ustalony na podstawie dołączonych do akt dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty złożone przez powoda albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwanego, a zatem stanowią miarodajne dowody w sprawie.

Pozwany przyjął przedmiotową fakturę, nie odesłał jej powodowi, nie twierdził też, iż faktura VAT wystawiona przez powoda nie została ujęta w dokumentach księgowych.

Zarzut niewłaściwości Sądu Okręgowego w Toruniu okazał się nietrafny. Powód wytoczył powództwo zgodnie z właściwością przemienną, tj. miejscem wykonania umowy (zapłaty).

Pozwany nie zaprzeczył swojemu zobowiązaniu, wskazał jedynie, iż jego problemy z regulowaniem zobowiązań są niezależne od niego, kontaktował się w tej sprawie z powodem. Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w ratach, jednakże do dnia zamknięcia rozprawy nie wpłynęła żadna kwota.

Pozwany w zarzutach wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. B. oraz przesłuchania stron na okoliczność uzgodnionego przez strony sposobu i form dokonywania wzajemnych rozliczeń.

Sąd oddalił ten wniosek jako bezprzedmiotowy, okoliczności, które miały być wykazane wymienionymi dowodami zostały udowodnione dowodami z dokumentów, a pozwany nie podważył prawdziwości oświadczenia o uznaniu długu i potwierdzenia salda. Pełnomocnik pozwanego nie zgłosił zastrzeżenia.

Powód domagał się zapłaty ceny za sprzedany pozwanemu towar wymieniony w fakturze VAT dołączonej do pozwu w łącznej kwocie 87.234,20 zł.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podkreślić należy, iż stanowisko prezentowane przez pozwanego w zarzutach od nakazu zapłaty było wewnętrznie sprzeczne. Pozwany wprawdzie przyznał, że podpisał oświadczenie i potwierdzenie salda z 1 grudnia 2015 r., jednakże w późniejszym okresie rozliczył się z powodem dokonując wpłat gotówkowych. Jednocześnie pozwany nie przedstawił żadnych pokwitowań, ani dowodów wpłaty. W innej części uzasadnienia zarzutów pozwany wyraził gotowość zapłaty należności usprawiedliwiając brak zapłaty trudną sytuacją finansową. Wobec tego, twierdzeń pozwanego co do uregulowania kwoty dochodzonej pozwem, nie można było uznać za wiarygodne. Wprawdzie sama faktura VAT jest jedynie dokumentem rozliczeniowym, ale nie sposób nie zauważyć, że gdyby dłużnik negował fakt istnienia ujętej w

niej należności, to z pewnością by jej nie uznawał, nie pozostawił w swoich dokumentach księgowych i wykazałby, iż nie rozliczył podatku.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powoda jest zasadne w świetle art. 535 k.c. Pozwany przyznał fakt doręczenia mu faktury, odebrał również wezwanie do zapłaty.

Powołanie się na trudną sytuację materialną pozwanego, czy też zobowiązanie się do zapłaty w ratach, nie jest i nie może być skuteczną okolicznością uzasadniającą oddalenie powództwa, o co wniósł pełnomocnik pozwanego na rozprawie. Pozwany jest już w opóźnieniu w wykonaniu swojego świadczenia, tj. w zapłacie ceny za zakupiony towar od 2014 r. Zatem sama trudna sytuacja finansowa nie ma wpływu i znaczenia na obowiązek zapłaty za towar. Jest to obiektywna niemożność zapłaty ze względu na brak środków finansowych, a więc jest to okoliczność faktyczna, a nie prawna i nie stanowi ona podstawy do oddalenia powództwa. Powód nie wyraził zgody na rozłożenie należności na raty, a pozwany nawet nie podjął się spłaty kwoty dochodzonej pozwem, mimo zapewnienia dokonania wpłaty całej należności do 28 maja 2016 r., następnie od 1 września 2016 r. w 4 ratach (k.12). Kolejna propozycja została przedstawiona na rozprawie, tj. zapłata w czterech/pięciu ratach jednak nie wcześniej niż od grudnia.

Reasumując, powodowi należała się zapłata za sprzedany towar, zgodnie z art. 535 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 4 lipca 2016 r. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł tytułem dalszych kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o art. 98 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono na mocy art. 113 uoks.

z/

1) (...)

2) (...)

3) (...)

T. 2.11.2016 r.